

La commemoració del centenari del naixement del P. **Oriol Diví**, que tingué lloc ahir mateix, 12 de febrer, ha coincidit amb la bona notícia de la publicació del llibre biogràfic *El P. Oriol Diví, monjo de Montserrat (1924-2013)*, del qual han tingut cura **Pere Maragall Mira** (Barcelona, 1951) i **Josep-Lluís Albajar Rovira** (Barcelona, 1966).

El llibre té dues parts ben diferenciades. El mateix Pere Maragall ens ho explicava d'aquesta manera: «La primera, més pròpiament biogràfica, i la segona, que hem titulat 'Ora et labora', el lema de l'orde de sant Benet. Amb en Josep-Lluís Albajar ens vam anar repartint la feina. Tots dos vam fer la transcripció de textos manuscrits de llibretes, cartes, etc. i, si jo vaig anar redactant la primera part biogràfica, en Josep-Lluís va fer l'extens capítol dedicat a l'obra gràfica, amb el títol 'Arts plàstiques'». Cal subratllar que el P. Oriol Diví ha estat un dels grans xilògrafs, fins i tot internacionalment, de les darreres dècades.

El P. Diví estudià al Seminari de Barcelona i fou ordenat prevere d'aquest bisbat

Un monjo de motlle únic

David Pagès i Cassú

el 1952. Exercí el seu ministeri en diferents parròquies abans d'ingressar a Montserrat, l'any 1956. L'any següent hi feu la professió com a monjo.

El 1969 va ser destinat, amb altres monjos, a l'Institut Ecumènic de Tantur, una fundació que el papa **Pau VI** havia promogut i on volia una presència monàstica que fos lloc de pregària i de diàleg amb les altres esglésies cristianes. Hi romangué

gairebé deu anys.

Aquella etapa tingué molta importància en la seva trajectòria. Per una banda comportà la seva dedicació preferent als exlibris; per l'altra, en la seva trajectòria espiritual, quedaren ben gravades les estades al llac de Tiberíades o llac de Galilea, i també l'estada al monestir de Santa Caterina, al Sinaí. La correspondència, transcrita en el volum, que mantingué des de Tantur amb diverses persones, donen testimoni de la petjada, pregona, que li deixaren aquells anys.

L'any 1979 tornà a Montserrat, on exercí tasques diverses, com ara la d'encarregat de la col·lecció de gravats. El P. Diví era un home que transmetia benignitat, humilitat, pau i sobrietat. A moltes persones que s'hi apropaven, les ajudà a trobar pau i serenor.

El P. Diví era relativament conegut en el món dels gravats xilogràfics i en els exlibris, però la seva dimensió com a monjo havia passat més desapercebuda. Un dels molts mèrits d'aquest llibre és que dona una visió àmplia –i completa– de la seva personalitat immensa.